

Biblická hodina – Príbehy SZ

Pomoc pre Boha?

Aj keď v živote zažijeme niečo výnimočné, časom to vybledne – či zlé alebo dobré sa stráca postupom času. Abrahámov čas plynul pomaly a dlho a postupne zanikali aj obrazy Božích zaslúbení v jeho živote a predstavách. Ak človek dlho na niečo čaká, prestáva veriť, že by sa to mohlo stať skutočnosťou. Pochybnosti narúšajú dôveru a Boží sľub sa stáva menej realizovateľným. V tomto rozpoložení kladie Hospodinovi otázku: **1 Moj 15:8**. Aj my sme radi, keď je všetko jasné a isté, takže sa Abrahámovi nemôžeme čudovať, že sa pýta na dôkaz, na uistenie, nejaké potvrdenie, že sa všetko stane tak, ako to Hospodin zaslúbil.

Pán Boh mu teda toto zjavenie dá, ako mnohým ľuďom po ňom, až do dnešných čias, keď z času na čas zošle nejaký zázrak, znamenie, aby sme Mu verili za každých okolností. **Pán Boh mu prikázal, aby poroztínal zvieratá: jalovicu, kozu, barana, hrdličku a holuba.** Prečo to urobil? Voľakedy to fungovalo tak, že ak sa dvaja chceli na niečom dohodnúť, zobrali zvieratá, poroztínali ich a polovice položili naproti sebe. Potom tí dvaja prešli uličkou medzi tými polovicami a urobili sľub – tak ako tie dve polovice zvieratá aj my patrime k sebe. *Je to puto krvi, ktoré nás spája a keď niekto z nás poruší ten sľub stane sa korisťou supov – tak ako to bolo aj so zvieratami, ktoré Abrahám rozdelil podľa Božieho príkazu.*

Toto zjavenie však Abraháma neposilnilo. Naopak: **15:12** - bol unavený a bez života, veď do tej uličky medzi zvieratá vstupoval sám. Boh, ktorý mu dáva sľub, je tam hore, neviditeľný. Je fajn vedieť, že je tu niekde Hospodin, ale oveľa lepšie by bolo keby bol tam, dole, na zemi, pri Abrahámovi, viditeľne a osobne. Aj my po tom niekedy túžime: aby Boh dosvedčil svoju existenciu, že naša viera v Neho nie je bláznovstvom. Chceme, aby nás Boh potešil svojimi zázrakmi, aby ukázal, že je dôvod dúfať v Neho. Chceme, aby potvrdil, že nás počuje pri modlitbách a že viera nie je našim výmyslom, ale zakladá sa na pravde. Máme k Abrahámovi veľmi blízko: tiež chceme, aby sa Boh dosvedčil a ukázal. Tiež sa občas cítíme sami, bez ľudí a čo je horšie: bez Boha.

Aj on to zažíva: namiesto Hospodina priľietavali supy a žrali tie zvieratá. A Abrahám ich odháňal, kričal na ne, odháňal to, čo ho strašilo navonok, aj vo vnútri. **Človek je unavený z toho, na čo je úplne sám, bez pomocníkov, bez priateľov. Ťarcha ho skoro zlomí a on padá od únavy.** Presne ako Abrahám.

Pán Boh však svojich nenechá bez pomoci. Tak aj Abrahám, unavený zo samoty, z nedôvery, vidí oheň medzi zvieratami. Boh prišiel, prišlo svetlo. Prišlo nové zaslúbenie, hoci nie celkom potešiteľné: **15:13-16**.

Niekedy Pán Boh nekoná práve preto, že to my veľmi chceme. **Až vtedy, keď už nič nečakáme, vtedy vstupuje na scénu Pán, aby bolo jasné nám, aj všetkým ostatným, že On je Pánom situácie a má všetko pevne vo svojich rukách. Prichádza v nestráženej chvíli, lebo Božie požehnanie nie je založené na našej veľkej viere.** My Boha nemôžeme donútiť, aby prišiel. Nemôžeme Ním manipulovať. Ale môžeme bojovať do posledných síl a potom, keď už stratíme všetky schopnosti a možnosti, vyčerpaní zo všetkého, budeme súčasťou Božej prítomnosti a Jeho zjavenia.

Ten, kto stratí seba, aby prežil stretnutie s Bohom, napĺňa zaslúbenia proroka Izaiáša: „*Ale tí, čo očakávajú na Hospodina, dostávajú novú silu. Vznášajú sa na krídlach ako orly. Bežia a neomdlievajú, chodia a nie sú unavení*“ (40:31).

To však neznamená, že tí, čo sa stretnú s Pánom, nerobia chyby.

ES 494

Abrahámov príbeh je podaný rozvláčne a pomaly, aby sme pochopili a stotožnili sa s Abrahámom v čase čakania na niečo lepšie. Postupujeme pomaly, aby sme aj my pochopili, že boj viery nie je záležitosťou minút, ale rokov. Poznáme to aj my: naša viera je pevná, silná a radostná a potom sa obzeráme okolo seba a nevidíme nič z Božieho konania a Jeho lásky. **S vierou to už raz tak chodí: raz je hore, potom dolu. A keď je človek dolu, hľadá si svoje vlastné cesty, pretože na tie Božie si treba sakramentsky dlho počkať.**

Za celým príbehom stojí Sára, ako akčnejšia časť ich manželstva – pripomína nám to Evu. Lenže Abrahám, podobne ako Adam, nie je bez viny, kam sa udalosti vyvíjajú. On súhlasí, neprotestuje, nebojuje. A kto mlčí, ten predsa svedčí. Sára berie veci do svojich rúk, pretože je neplodná – je to „kliatba“ väčšiny matiek tohto národa a jeho hlavnej línie. Deje sa to preto, aby všetci vedeli, že deti nie sú výplodom sexu, ale sú darom z neba, sú darom Božej milosti a že pri tvorbe aj existencii rodiny nie je dôležitý muž, ani žena, ani deti, ale sám Boh. On je zdrojom života uprostred márností pozemského putovania. (povedzte aspoň 3 ženy, ktoré nemohli mať deti)

Keď zatiaľ celú situáciu Pán Boh nerieši, vyriešme si ju sami – ponúka možnosť Sára: **16:2**. Nebolo to nič nezvyčajné. Bežne slúžky rodili deti za svoje panie a Sára má právo na telo svojej slúžky Hagar. Abrahám súhlasí – Pánu Bohu občas treba pomôcť, pomôž si človeče, aj Pán Boh ti pomôže – sa zvykne hovoriť. V tomto príbehu však ide o pokušenie, keď človek chce ísť rýchlejšie ako sám Boh. Abrahám sa tomuto pokušeniu poddáva.

Hagar otehotnela. Stáva sa viac ako jej pani a preto ňou začína pohrdáť, cíti, že má navrch a dáva jej to patrične najavo. **Človek sám riadi svoj život a preto musí rátať s následkami: všetko je bez Boha rozdelené, nalomené:** vzťahy sú naštrbené medzi všetkými tromi. Najmä však medzi Hagar a Sárrou – jedna musí ísť preč, pretože Sára cíti pohrdanie Hagar, vidí jej v očiach výčitku: ty nie si nič ani žena, ani milenka, ani matka.

Hagar otrokyňa, je oslobodená, no teraz má pocit, že ona môže utláčať. Sára kňazná je ponížená a dostáva chuť na pomstu. A Abrahám, ten nevie, čo má robiť. **Niektomu musí byť zranený, aby tí ostatní mohli byť uzdravení.** Znovu nie Abrahám, ale Sára bojuje za svoju rodinu: zazerá na Hagar tak hrozne, že tá uteká a smeruje do Egypta, lebo odtiaľ pochádza. Zastavuje sa až pri studni, aby si oddýchla.

Ľudia ju odohnali, aj ona sama si spôsobila opustenosť, no Boh ju neopúšťa. Je pre Neho dôležitá a preto posielal svojho anjela a ten jej kladie jednoduchú, ale pritom zásadnú životnú otázku: **16:8**.

Príkaz anjela znel jasne: vráť sa! Všetci sa musia vrátiť, zmeniť smer, myslenie. Hoci Hagarino dieťa nebolo „plánované“, je chcené a Pán Boh sa o neho primerane postará. Chlapec sa bude volať Izmael, čo znamená Boh vypočul.

Hagar unavená a smädná našla v púšti studňu, ktorú nazvala **Lachai-roi – studňa Živého, ktorý ma vidí. Hospodin vidí a počuje každého zúfalca, nezáleží pritom z akého národa alebo obdobia pochádza.**

Ale to neznamená, že bude všetko v poriadku: nepriateľstvo medzi oboma synmi Abraháma totiž pretrvá dlhé stáročia. Nemôžu byť blízko seba. Preto Sára napokon Abraháma presvedča, aby Hagar a Izmael odišli (1 Mojžišova 21). Všetci trpia kvôli hriechu jedného či dvoch. **Hriech nikdy nejde sám, často je spojený s bolesťou, ktorá nepostihuje iba hriešnika, ale aj všetkých ostatných. Boh nás konfrontuje s následkami našich rozhodnutí.**

Abrahám, aby zachránil svoju rodinu a povest' Sáry, s bolesťou v srdci posielala svojho syna s jeho mamou preč. Kráčajú cez púšť, chlieb a voda im došli a oni nemajú, čo piť. Preto Hagar položí svojho syna pod krík a obďaleč plače a snaží sa nepočuť hlas svojho umierajúceho dieťaťa. Lenže Pán Boh ho počuje (**1 Moj 21:17-20**).

Pán Boh mal aj s Izmaelom svoje plány, aj on sa podieľa na požehnaní a zaslúbení, voda života je tu aj pre neho a rovnako tak synom Abraháma ako zaslúbený Izák. Neskôr bok po boku pochovávajú svojho otca. **Život ich rozdelil a smrť spojila, občas to tak na tomto svete chodí.**

Lenže Hospodin neopúšťa ani Abraháma, ale znovu a znovu ho uisťuje o svojej priazni. Ako to robí si povieme o týždeň.